

[Inge Krogh]

tale ved åbningen understregede, at det var meget vigtigt, at man fik gennemført forhandlinger i håb om at fortsætte dialogen om kampen for menneskerettigheder og selvbestemmelse. Det fremgår også af et svar på et spørgsmål fra kristeligt folkeparti, at udenrigsministeren udtalte, at man gik ind for frie fagforeninger.

USA har valgt ny præsident. SALT II blev ikke ratificeret af den amerikanske kongres. Aftalen blev trukket tilbage, da Sovjetunionen besatte Afghanistan. Den nyvalgte præsident Ronald Reagan har været ret afvisende over for SALT II, men man må håbe, at der alligevel kommer forhandlinger i gang om den, så der fortsat kan være en dialog mellem Øst og Vest. Hvis der ikke kan blive det, må det anses for at være katastrofalt, men jeg må tilslutte mig hr. Lasse Budtz' udtalelse om, at Amerikas 40. præsident synes at være på vej fra højre ind mod midten.

Man må også håbe, at man kan fortsætte i Genève med forhandlinger om mellemstanceraceretter og i Wien om reduktion af de konventionelle styrker.

Samarbejdet inden for EF gør, at Danmark i mange tilfælde har fået en stærkere position i forhandlingerne, og det viser sig, at lande som Norge og Japan søger konsultationer med EF. Enigheden i EF har stor betydning, f.eks. da vi vedtog sanktioner mod Iran på grund af interneringen af de amerikanske gidsler og i forsoget på et fredsinitiativ i Mellemøsten. Man må håbe, at Jordan kommer med i forhandlingerne, der nu føres mellem Egypten og Israel.

Jeg er meget glad for, at udenrigsministeren siger, at vi må bevare Israels tillid. Det må vel indebære, at udenrigsministeren fortsat mener, at Israel skal eksistere inden for sikre og veldefinerede grænser. Desværre manglede denne forsikring i en resolution, der blev vedtaget ved Den interparlamentariske Unions møde i Østberlin, hvor kun én dansker, nemlig jeg, stemte imod. Vesttysklands, Hollands og USAs delegerede stemte alle imod. Man må håbe, at udenrigsministerens opfattelse af nødvendigheden af sikre grænser for Israel fortsat til trods for denne afstemning vil vise sig at have opbakning her i landet.

Situationen i Mellemøsten er efter udbruddet af krigen mellem Irak og Iran fortsat meget urolig, usikker. Ingen har dog blandet sig

i krigen mellem Irak og Iran, men den har fremkaldt stærk splittelse i den arabiske verden, og Rusland har sine stærke interesser dér.

Om forhandlingerne mellem USA og Iran vil føre til gidslernes frigivelse, vides endnu ikke. Man kender Irans krav, men ikke USAs svar, og nogle af kravene kan vel næppe opfyldes.

Der er et lyspunkt, og det er i Afrika. Det er forholdene i Zimbabwe, hvortil en stor mængde flygtninge nu er vendt tilbage. I Sydafrika har forholdene i Zimbabwe givet anledning til en del ængstelse og eftertænk-somhed hos regeringen, og man må håbe, at det vil føre til, at Sydafrika giver Namibia sin frihed.

Til slut vil jeg lige omtale u-landsproblematikken, selv om vi havde en u-landsdebat for 14 dage siden. De udenrigspolitiske problemer, der umiddelbart ligger for, går på forholdet Øst-Vest, men problemet Nord-Syd er ikke mindre og vil formentlig blive større og større. Det er derfor meget, meget vigtigt, at vi intensiverer den kontakt, vi har med u-landene, og vi må sætte ind på at gøre alt, hvad vi formår, for at sætte en udvikling i gang.

Som jeg sagde ved debatten om u-landene: u-landsbistanden er en mærkesag for kristeligt folkeparti, og vi protesterer mod fastfrysningen af budgettet for u-landsbistanden og ønsker en stadig stigning i takten. Jeg kan med glæde se, at udenrigsministeren har udtalt sig positivt over for tanken om måske at gå bort fra fastfrysningen.

Ib Christensen (DR):

1980erne må ikke blive en ny koldkrigsperiode, som 1950erne var det, endsige som 1930erne eller tiden før 1914, en periode, hvor Warszawapagtens konventionelle oprustning besvares med NATOs mellemstanceraceretter og sænkning af atomtærsklen, som så atter besvares med nye SS-20 raketter i Østblokken.

Det er også truende for freden, når EF og andre rige handelsområder besvarer kravet om en ny økonomisk verdensorden med protektionisme og nedskæringer af en i forvejen for lille udviklingsbistand.

I den forbindelse vil jeg gerne bemærke til hr. Christophersen, der talte om og opfordrede